

ωπή της θάλασσας, πονάει μιά άπειλή.

Τότε τους έπιασε πανικός κι' άρχισαν νά τραβούνε κουπί μ' όλη τους τή δύναμη...

Μά αντί νά πλησιάζουν τήν άκτή, όλο και φεύγαν από μακριά. "Έξαφνα ό Μαξιμιλιανός έβγαλε μιά φωνή και τά μάτια του μεγάλωσαν από τρόμο.

—Στέφανε, δέν πάμε καλά! Μάς πήρε τού ρεύμα.

—'Ο Στέφανος κύτταξε τριγύρω κι' άπάντησε με φωνή πινημένη:

—'Έχεις δίκιο. Πάμε στον όρίζοντα...

Στή γραφική τους γλώσσα οι κρεολοί λέγοντας «πάμε στον όρίζοντα», σημαίνει: Πάμε στην άνοιχτή θάλασσα, δηλαδή έμιαστε χαμένοι...

—Καί τώρα, τί θά κάνουμε;

—Θά τραβάμε με τού ρεύμα, ώσπου νά δούμε πού θά μάς βγάλη...

Μιά μαύρη φτερούγα κύτησε τά νερά κοντά τους.

—Καρχαρίας! Μή βάζης τού χέρι σου στό νερό, Στέφανε! Πέρασε. Χάθηκε!

—Λές νά περάση κανένα βαπόρι;

Κι' άν περάση, πώς θά μάς δή με τέτοιο σκοτόδι; Νόχε τουλάχιστο φεγγάρι...

—'Αν φωνάζουμε;...

—'Η φωνή μας θά χαθή.

Τού δυνατό ρεύμα τους παρέσυρε μακριά—όλο και πιο μακριά...

'Η θάλασσα έμοιαζε σάν μαύρο μελάι. 'Ηταν χωρίς βυθό σ' έκείνο τού μέρος... Κι' όλο πήγαιναν... "Όλο πήγαιναν, παρασυρμένοι από τού ρεύμα στη θάλασσα, πού ήταν χωρίς βυθό.

—'Ο ήλιος χάθηκε. 'Ηλε η νύχτα... 'Η τρομαχτική νύχτα, πονάει ακόμη πιο τρομαχτική τή θάλασσα... 'Η νύχτα με τίς κρυφές άπειλές της... με τού όλάτιο κρυμμένο μέσα στά κύματα...

—Κάνε τήν προσευχή σου στό Θεό, Μαξιμιλιανέ.

—Γιατί; Μήπως μάς βλέπει;

—'Ο Θεός τά βλέπει και τ' άκούει όλα... άπάντησε ό Στέφανος, με τού πείσμα πούχει κάθε νεύροτος κι' επαναλαμβάνει τούς άκουσε νά τού λένε οι ιεραπόστολοι της Μαρτινίκας.

—Δέν έχει μάτια, ούτε μορφή, ούτε χρώμα... Είναι σάν τόν άνεμο... 'Ο άνεμος είναι παντού, μά δέν τόν βλέπουμε... Μάς έγυγξει... φυσάει τριγύρω μας... ταραξίει τά κύματα... Είναι παντού...

—'Αφού ό Θεός είναι ό άνεμος, πές του νά πάψη νά φυσά άπόψε.

Δέν έξέρα άν ό μικρός λευκός παρακάλεσε τού Θεό ή τόν άνεμο κείνο τού βράδυ... Μά ή νύχτα κράτησε θαορείς τήν άναπνοή της, για νά μη ταραξί τή θάλασσα...

Γιατί τού παρασκευό άεράκι άν φυσάγε, τού δυό παιδιά ήσαν χαμένα. Δέν άβόλεπταν πειά τόν ήλιο...

...Καί τόν έσασείδαν νά βγαίνει μ' όλη του τή λάμψη, μ' όλη του τή μεγαλοπρέπεια. Τόν είδαν νά όιχνι πύρινες φλόγες πάνω στά κομμάτια τόν είδαν ν' άναγγέλλη τήν άρχή μιάς νέας ήμέρας πού άρχιζε.

—Πεινώ, μουρμούρισε ό Μαξιμιλιανός. Πεινώ πολύ...

—Κι' ενώ διψάω! Άναστάνεσε ό άλλος.

Τού πονούσε φρικτά τού κεφάλι, τού μέτωπό του έκαίγε. "Έβηγε και σέ κάθε βήξιμο, έια λεπτό ρυάκι αίματος εξέφυγε απ' τά σφιγτοκλεισμένα γεύλι του.

Καί ή κάποια μιάς μέρας όλόλαμπρης, πού τήν δεχόντουσαν στά γυμνά τους σωματάκια, άρχισε νά τους γίνεται μαρτυρική...

Βράζει τού κεφάλι και τού στήμα με νερό, μά δέν τολμούσαν νά βουτήσουν, γιατί τά νερά ήταν γεμάτα καρχαρίες...

Καί περιμένοντε—τί περιμένοντε; Νά φωνή ένας κτηνός στή σκληρή, άπότομη γραμμή, πού είναι ό όρίζοντας τών τροπικών...

Νά φωνή ένα βουνό—σημείο πώς ή γή ήταν κοντά.

Μά τίποτε... Πάντα τίποτε...

Δέν τραβούσαν πειά κουπί.

Τί υπορούσαν νά κάνουν δυό παιδιά ενάντια στήν παντοδυναμία τού ρεύματος;

'Ο Στέφανος παραπονιόταν μ' αδύνατη φωνή παιδιού, πού ύσπερεί, πώς τού φανόταν ότι τού κεφάλι του θά έσπαζε: Τόσο πολύ πονούσε... 'Ακόμα κι' ό ήχος τής φωνής του τού έκανε κακό.

—Ξαπλώσου καλά μέσ' στό μονόξυλο... τού είπε ό Μαξιμιλιανός, βοηθώντας τον...

Τού παιδί γλύστρησε στών πάτο τής βρικούλας, και δέν κουνήθηκε άλλο.

—Σέ πονάει πολύ; ρώτησε σέ λίγο ό Μαξιμιλιανός.

—'Ο Στέφανος δέν φάνηκε νάκούσε... "Έρινε ξαπλωμένος κατάχαμα με τά μάτια κλεισμένα...

—Στέφανε! φώναξε ό άλλος φοβισμένος... Στέφανε! Μ' άκούς;

'Η φωνή πού βγήκε απ' τού στόμα τού παιδιού, ήταν βραχνή και κομμένη... Φωνή άρρώστη σέ παραλήρημα... Πληγωμένου, πού πεθαίνει άργά...

—Είνε χρυσό... ναπολεόν... Πατερούλη... Είδες ποτέ σου ώμορφότερο ναπολεόν;... "Όχι, πατερούλη... Δέν θά μ' δείρης... Χρυσό... Κατάλαβες; Χρυσό...

—Στέφανε! φώναξε ό Μαξιμιλιανός με τρόπο... Κοιμάσαι; "Όχι... "Ο Στέφανος δέν κοιμόταν...

—"Ανοιξε άργά τά μάτια του, κι' ό Μαξιμιλιανός τρώμασε πιο πολύ...

Τού βλέμμα τους ήταν θαμπό, σάν νά τά σκέπαζε καταχνιά... Καί κύτταζε σάν νά μην έβλεπε, σάν νά μην άναγνώριζε...

—Στέφανε! Τί έπαθες; Θεούλη μου!

—'Ο Θεός, ψιθύρισε ό Στέφανος, δέν έχει χρώμα... Είναι σάν τόν άνεμο...

'Ο Μαξιμιλιανός έσκυψε και σκούπισε με τού χέρι του τού αίμα, πού κύλαγε απ' τού στόμα τού φίλου του σέ κάθε προσπάθειά του νά μιλήση.

—'Ο Θεός γυρίζει μέσα στή νύχτα... έξακολούθησε νά μουρμουρίζει. Δέν έχει πέλατα... Ταραξίει τά πέλαγα... Δέν έχει πρόσωπο... Είναι σάν τόν άνεμο... Άνασταίνει τά φύλλα και τούς πεθαμμένους...

—Στέφανε!... Μή μιλάς έτσι! Φοβάμαι...

'Ο Στέφανος δέν έαναμιλησε, μά ό Μαξιμιλιανός άρχισε νά φοβάται τού Στέφανο, τού άγγιγμα τού Στέφανου, τά λόγια του, τά μάτια του, όσο πού τά μάτια τού Στέφανου κλείσαν... Καί δέν έαναμιλησε...

—'Ενα ζεστό φύσημα χάιδεψε τή θάλασσα... Άπότομα τά χρώματα άλλαξαν...

Τά ματιά πήραν τού χρώμα τής πορφύρας, και τά πρόσωπα έγιναν σκούρα, ώσπου μαύρισαν έντελώς...

Γιά δεύτερη φορά, ό ήλιος έβυσε...

Γιά δεύτερη φορά, έσναμηπικαν στών τρόπο τής νύχτας...

Πού και πού ή αδύνατη, άπελπισμένη φωνή τού Μαξιμιλιανού έσχιζε τόν άέρα με τού κλάμα τής ζητώντας βοήθεια...

Κάτι άπότομα τρακάρισε με τού μονόξυλό τους...

Κάτι πού βγήκε απ' τά βάθεια τής θάλασσας...

'Ο Στέφανος άπότομα κουνήθηκε... Μάζεψε τά πόδια του, κι' έκανε σάν νάθελε νά μιλήση... "Όσο για τού Μαξιμιλιανό, έιχε πάψη νά φωνάξει, λές κι' άδύσφοροσε για όλα...

—'Ακούγε τή θάλασσα... Γιατί, τώρα ή θάλασσα μιλούσε, κι' ήταν σάν νά επαναλάμβανε τού "διο πρώτα...—όλο και πιο δυνατά, ίσως γιατί νόμιζε πώς δέν άκούγε... τί τού έλεγαν...

Μά ό Μαξιμιλιανός τήν άκούγε τούδ καλά... "Ο Θεός είναι σάν τόν άνεμο... Είναι παντού... Δέν έχει μάτια.

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τά πράματα, ένα παράδεινο λευκό πρόσωπο έσκυψε άπάνω τού... Σίγουρα ό Θεός... "Ο Θεός, πού έσκυβε και τού μιλούσε σέ μιά γλώσσα, πού δέν τήν καταλάβαινε...

Κι' αυτός ό Θεός, έιχε μάτια—μεγάλα γαλανά μάτια, πού τόν κύτταζαν με καλωσύνη...

Κάτι πήγε νά πη ό Μαξιμιλιανός, αλλά δυό χέρια σιβαρά τόν σήκασαν, και τόν άνέβασαν σ' άστέρια... Κάτω απ' τ' άστέρια πού τόν ύψλωναν με τού άστραφτερό, υπερκόσμο φώς τους...

Κι' άλλοι μιλούσαν τή γλώσσα πού δέν καταλάβαινε, κι' έλεγαν μεταξύ τους:

—"Πούας λήτλ ντέθιλε!... Κακόμοια μικρά!

Τότε μιά καμπάνα χτύπησε, κι' ό έσπιδος Θεός τούδωσε νά πη κάτι ζεστό κι' ευάριστο... Κι' έλα άπότομα σκοτεινίσαν, και σήσανε τ' άστέρια...

'Ο Μαξιμιλιανός κοιμόταν κάτω από ένα ηλεκτρικό γλομπάκι στό μεγάλο βαπόρι «Ρίο Άνιέρο», πού τούς βρήκε και τούς περιμάζεψε στό δρόμο του...

'Ο Στέφανος, ό μικρούλης ξανθούλης, πεθαμμένος, κοιόνταν δίπλα του... Στό γέρι κρατούσε σσιγάτ' ό χρυσό ναπολεόν... 'Η ώρα ήταν τέσσερες τού πρωί...

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ ΧΕΡΝ

ΚΑΙ ΟΙΓΗ ΓΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΕΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

"Όσοι γεννήθηκαν τήν Πρωτοχρονία, έχουν σοβαρό κι' αστηρό χαρακτήρα και τίς πιο πολλές φορές δέν άφέρουν και τόσο σούς άλλους. Δέν είναι βέβαια άντιπαθητικοί, ια ή σοβαρότης τους τους κάνει νά φαίνονται ψυχροί. Είναι επί πλέον έγωιστά και δέν προσορίζονται για νά σημειώνουν μεγάλες επιτυχίες στή ζωή, παρά μόνο όταν καταφέρουν νά γίνουν θερμοί κι' ένθουσιώδεις.

